

Inversió o invasió eòlica?

 Xavier Garcia

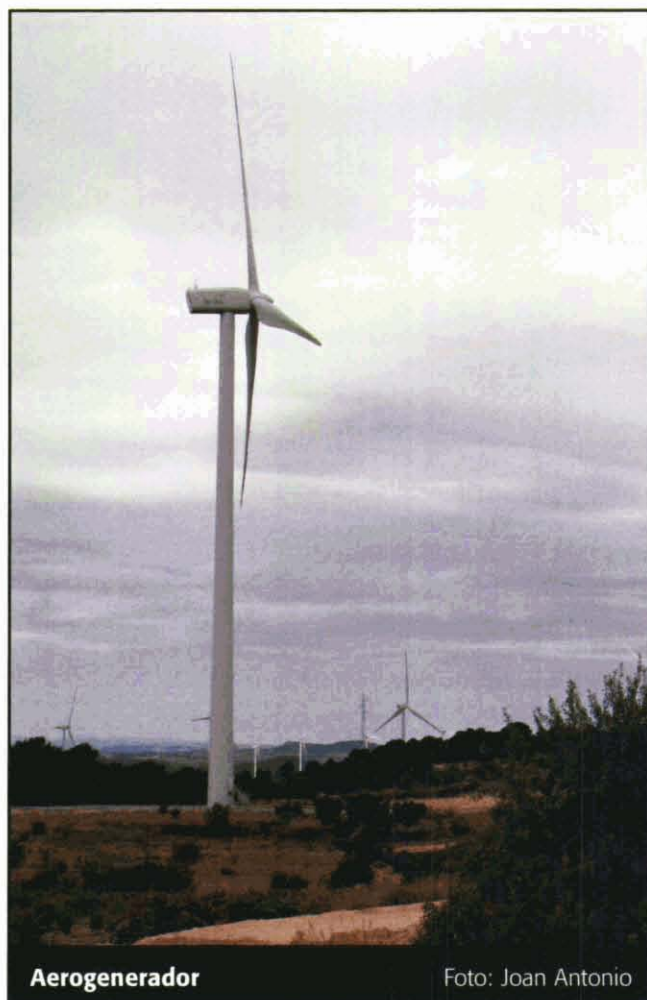
Protestem, amb tota raó, del cementiri nuclear, de la nova devastació hidrològica de l'Ebre i, entre tantes coses, del dipòsit submarí de gas, i de la planta de tractament, davant les costes d'Alcanar, però, dintre d'aquest magma de conflictivitat, la gent, d'aquí o d'allà, no s'adona prou del que està passant a la Terra Alta.

Escenari de la batalla de l'Ebre, silenciada pel franquisme caciquil, abocada a l'emigració, no ha tingut millor sort en democràcia: de la vella Alianza Popular de Fraga a l'actual tripartit, passant per UCD, el PP, el PSOE i CiU, totes les administracions, estatals o nacionals, han tractat aquesta terra fronterera amb el millor estil colonial: abandonament d'inversions, baixos preus agraris, emigració i, ja avançat el temps de democràcia, extracció de recursos, implantació d'infraestructures energètiques (els actuals parcs eòlics) i retorn dels subproductes del gran consum urbà, és a dir, l'abocador de residus que es parla ara a El Pinell de Brai.

Tot això (l'actual invasió eòlica i el fet d'acollir un gran espai per als residus urbans) s'ha anat gestant en els últims deu anys, quan la comarca —que no havia participat en el gran festí del *pelotazo* urbanístic— començava a treure el nas amb la declaració dels Ports com a Parc Natural i amb el ressorgiment del turisme rural i de la revaloració del vi.

Aquesta dinàmica esquizofrènica de desenvolupament contradictori ha coincidit, aquests dos darrers anys, amb la tremenda crisi general que s'està vivint, cosa que no ha fet més que exasperar els habitants d'aquesta terra: ajuntaments, empreses i grups socials, per bé que uns s'han plegat a les circumstàncies (les pressions dels promotors eòlics) i altres continuen resistint.

Estem assistint ara, com se sap, a la culminació d'un desplegament de parcs eòlics (ja se saben les xifres) a gairebé tots els termes municipals dels dotze pobles de la Terra Alta, acusat d'exagerat, massiu i especulador per tots aquells (bàsicament la corresponent Plataforma de Defensa comarcal) que, dis-

Aerogenerador

Foto: Joan Antonio

posant de poca influència política, mantenen encara la consciència d'una comarca diferent d'allò en què pretenen convertir-la.

Talment com la implantació nuclear, els anys setanta, a la Ribera d'Ebre (per cert, a pocs quilòmetres de la barrera de molins de La Fatarella, Vilalba o Corbera), la instal·lació d'eòliques a la Terra Alta (un total de 200 a la comarca, sobre turons i altiplans agrícoles) ha suposat profundes divisions socials als pobles (en funció dels suposats beneficis que donarien la venda de les terres als seus propietaris), ha posat de relleu el lamentable paper jugat per molts ajuntaments (i, doncs, d'una classe política local —i urbana— que s'ha

Vista dels molins des de la carretera de Calaceit

Foto: Antònia Serres

deixat seduir ràpidament per les empreses) i, en fi, amb la llista d'irregularitats observades, s'ha demostrat la perversió i l'engany amb què pràcticament tota la classe política (de la Generalitat als consells comarcals i ajuntaments) ha jugat per argumentar la necessitat d'aquestes instal·lacions, que no és altra —diuen— que frenar, a través de les energies renovables, el desaforat consum de combustibles fòssils i d'energia elèctrica que provoquen els canvis climàtics existents.

Ja se n'ha parlat molt, d'aquesta terrible contradicció que suposa que unes comarques agràries, també en crisi econòmica, hagin de suportar, sense cap benefici, el pes corrector d'uns desaforats consums urbans i industrials, i se n'hauria de parlar més, però els grans poders, a les mateixes grans àrees urbanes, ni examinen ni escolten les raons de sentit comú que sorgeixen de la terra.

Tot el contrari: a aquells que raonen amb sensatesa se'ls qualifica amb la Cultura del No, mentre que els partidaris de la Cultura del Sí, propagada oficialment (aquella que ho permet tot, de qualsevol manera), no volen adonar-se que ens porta directament a més crisi local i general.

De la mateixa manera que molts, arreu de Catalunya, sostenen, cada cop amb més raó, que "no hi ha res a fer" amb Espanya, a les terres d'aquest sud espoliat, sacrificat i desemparat, també n'hi ha molts que ja estan tips que els protagonistes del fals "oasi català" (la gent del sector "negocis" dels dos partits majoritaris, emmerdats en les trames de corrupció que s'han començat a desvelar), i els seus representants comarcals, vagin pel món, de bracet amb empreses que tant els fa invertir en nuclears com en renovables, donant lliçons d'estalvi d'energia, d'energies sostenibles i de lluitar contra el canvi climàtic.

La gent dels pobles —senzilla, però no imbècil— veu aquesta contradicció, però no té prou força demogràfica i política (ja s'han encarregat d'afeblir-la) per girar la truita al seu favor. No és aquesta la democràcia per la qual havíem lluitat.

